

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/111/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117224508
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová, st.
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1117224508.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej, st. a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a Mgr. Patricie Skotnickej v právnej veci žalobcov: 1/ H.. A.. E. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. X, Z., 2/ L. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. X, Z., zastúpenej žalobcom 1/ proti žalovaným: 1/ Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, 2/ Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-12C/61/2017-238 zo dňa 2. júla 2024 a uzneseniu č. k. B1-12C/61/2017-173 zo dňa 24.11.2023 takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalobcov 1/ a 2/ podané proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-12C 61/2017-173 zo dňa 24.11.2023 o d m i e t a .

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie č. k. B1-12C 61/2017-238 zo dňa 2. júla 2024 v celom rozsahu p o t v r d z u j e .

Žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č. k. B1-12C/61/2017-238 zo dňa 2. júla 2024 súd prvej inštancie žalobu žalobcov 1/ a 2/, ktorou sa voči žalovaným 1/a 2/ domáhali nemajetkovej ujmy, zamietol a žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobcami 1/ a 2/, domáhajúcimi pôvodne voči žalovanému 1/ náhrady nemajetkovej ujmy v sume 10.000 Eur pre každého zo žalobcov, tým, že svojvoľnými aktivitami Ministerstva spravodlivosti SR prostredníctvom zamestnanca H.. X. S. bolo opakovane a neprípustne výraznou mierou zasiahnuté do výsostne osobnostných práv žalobcov aj pred tretími osobami, intenzívny zásah do ich práva na česť a dôstojnosť, do práva na pokojný stav, do práva na súkromie a pokojný rodinný život mal za následok vyvolanie stavu ich utrpenia a poníženia, a to jednak kriminalizáciou, ako aj šírením nepravdivej informácie o tom, že rodina žalobcov dlhuje advokátovi E.. H.. F. cca 5 miliónov Sk, čomu sa v čase vymysleného trestného stíhania žalobcu 1/ za aktívnej účasti Ministerstva spravodlivosti SR, vystupujúceho ako údajný poškodený, sa nemohli účinne brániť, keďže k týmto útokom do ich integrity došlo v čase vymysleného trestného stíhania žalobcu 1/ po podaní obžaloby na neho prokurátorkou Krajskej prokuratúry v Bratislave na Okresnom súde Bratislava I. Konanie vedené proti nemu pod sp. zn. 5T/52/2009 bolo právoplatne ukončené dňa 21.04.2016 oslobodením v celom rozsahu spod vykonštruovanej obžaloby rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/135/2015 zo dňa 21.04.2016 postavenej na výpovedi psychicky nemocného „korunného“ svedka - advokáta E.. H.. F.. V uvedenom trestnom konaní zastupoval Ministerstvo

spravodlivosti SR jeho zamestnanec H.. X. S., ktorý zápisnicu obsahujúcu nepravdivé, citlivé a na cti utrývajúce informácie a krimi informácie zneužitím práva sprístupňoval tretím osobám a šíril ju aj v občianskoprávných konaniach pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011, v ktorých žalobcovia neboli účastníkmi konania. Žalobcovia dotknutí opakovaným a svojvoľným neoprávneným zásahom do ich práva na česť a dôstojnosť, do ich práva na súkromie konaním zástupcu Ministerstva spravodlivosti SR, boli pred účastníkmi týchto občianskoprávných konaní ohovorení, zneuctení, poníženi a negatívne vykreslení ako údajní dlžníci advokáta E.. H.. F., čo malo za následok zásah do ich integrity vo veľkom rozsahu, keďže postupom Ministerstva spravodlivosti SR došlo k zneužitiu informácií získaných z trestného konania voči nim, a to opakovane v úmysle poškodiť ich ako účastníkov konaní, ale aj ako bezúhonných občanov. Týmto konaním Ministerstva spravodlivosti SR zneužitím práva, a teda nesprávnym úradným postupom za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. (§ 9 ods. 1, ods. 2) bolo opakovane zasiahnuté do práva na česť a dôstojnosť poškodených. Žalobcovia formou predbežného nároku požiadali listom zo dňa 05.03.2017 o odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume 10.000 Eur pre každého. Mali za to, že v právnom štáte nie je dovolené a ani prípustné, aby „údajný poškodený“ v trestnom konaní (za daného skutkového stavu Ministerstvo spravodlivosti SR) do právoplatného rozhodnutia trestného súdu o vine a nevine žalobcu 1/ zneužíval informácie získané z trestného konania (teda aj zápisnicu o výsluchu svedka zo dňa 31.01.2008) k poškodzovaniu žalobcov, a to opakovane pred tretími osobami, a tým neoprávnenne ponižujúco zasahoval do ich integrity. Žalobcovia v súlade s rozhodovacou praxou súdov (najmä, ak agresorom a porušovateľom ich práva na česť a dôstojnosť, práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je Slovenská republika a Ministerstvo spravodlivosti SR) žiadali priznať odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume po 10.000 Eur pre každého, ktorá je vzhľadom na okolnosti prípadu a intenzitu neoprávneného opakovaného zásahu zneužitím práva primeraná a spravodlivá.

3. Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení poukázal na ustanovenie § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého poškodenému vznikajú nároky z tohto zákona výlučne vtedy, ak ide o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Skutkové okolnosti opísané žalobcami v žalobe, od ktorých odvíjajú svoj nárok na odškodnenie - konanie povereného zamestnanca Ministerstva spravodlivosti SR ako zástupcu strany sporu v občianskoprávných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011, spočívajúce v predkladaní zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi 1/ ako dôkazu v týchto konaniach, nespádajú pod úpravu zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.. V oboch vyššie uvedených občianskoprávných konaniach bol predmetom nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom v oboch konaniach bol žalovaným subjektom štát - Slovenská republika, v mene ktorého konalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, a to prostredníctvom na to povereného zamestnanca ministerstva. V súdnych konaniach vedených podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, resp. podľa jemu predchádzajúceho zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, v ktorých je štát stranou sporu (účastníkom konania), má štát rovnaké procesné postavenie a z toho vyplývajúce práva a povinnosti, ako majú všetky ďalšie sporové strany, respektíve účastníci konania. Preto žalobcami namietaný neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcov, ktorého sa mal dopustiť poverený zamestnanec ministerstva spravodlivosti ako osoba konajúca za ministerstvo ako zástupcu žalovaného štátu v sporových konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I, nepochybne nemožno posudzovať podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. a z konania povereného zamestnanca ministerstva pred súdom vyvodzovať zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle uvedeného zákona. Pokiaľ sa teda žalobcovia mienia svojou žalobou domáhať odškodnenia za zásah do ich osobnostných práv, ku ktorému malo dôjsť konaním povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti pri zastupovaní ministerstva v sporových konaniach, takýto nárok môže byť posúdený len podľa príslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov o ochrane pred neoprávnenými zásahmi do osobnostných práv. Žalobcovia si podanou žalobou uplatnili právo na zaplatenie odškodnenia - nemajetkovej ujmy v peniazoch (teda subjektívne právo), pričom za zodpovednostný subjekt (teda nositeľa právnej povinnosti zodpovedajúcej uplatnenému subjektívnemu právu) označili Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného pre konanie odvodzujú z ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Keďže sa však na žalobcami uplatnený nárok predmetný zákon nevzťahuje, nemožno z neho vyvodzovať ani pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného Slovenskej republiky pre toto konanie. Zároveň

platí, že pokiaľ má byť žalobcami požadovaný nárok na odškodnenie posúdený podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane pred neoprávneným zásahom do osobnostných práv žalobcov, Slovenská republika nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom pre uplatnenie takéhoto nároku žalobcov. Vo veciach ochrany osobnosti sú účastníkmi konania osoba, do ktorej práva na ochranu osobnosti malo byť zasiahnuté (subjekt ochrany) a narušiteľ, teda fyzická alebo právnická osoba, ktorá mala neoprávnené zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti a je nositeľom povinnosti upustiť od neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, odstrániť následky zásahov alebo poskytnúť primerané finančné zadosťučinenie. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil tohto konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho osobnostných práv a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie je dôvodom pre zamietnutie návrhu na začatie konania. Podľa tvrdení žalobcov k neoprávnenému zásahu do ich osobnostných práv malo dôjsť konaním povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti ako zástupcu strany sporu v občianskoprávných konaniach, spočívajúci v predkladaní zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní ako dôkazu v týchto konaniach, čím došlo k zneužitiu informácií získaných z trestného spisu a šírenia nepravdivej informácie zamestnancom ministerstva spravodlivosti. Žalobný návrh žalobcov smeruje voči štátu - Slovenskej republike. Žalovaný Slovenská republika sa ale bez pochyby konania, ktoré podľa žalobcami tvrdených skutkových okolností zasiahlo do ich osobnostných práv, nedopustil, a preto z hľadiska žalobou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nemôže byť považovaný za subjekt zásahu. Z hľadiska určenia subjektu zásahu do osobnostných práv chránených v zmysle § 11 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka totiž nemožno štát (Slovenskú republiku) stotožňovať s odlišnými subjektmi, ktoré majú samostatnú právnu subjektivitu a aj nesú vlastnú zodpovednosť za prípadné zásahy do osobnostných práv fyzických osôb. Ak by súd napriek uvedenej námietke jeho nedostatku pasívnej vecnej legitímácie pre konanie dospel k záveru, že mu svedčí pasívna vecná legitímácia pre konanie o žalobcami namietanom neoprávnenom zásahu do osobnostných práv žalobcov, poukázal na skutočnosť, že žalobcami uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčaný. Zo skutkových okolností uvádzaných žalobcami vyplýva, že k zásahu do ich práv malo dôjsť neoprávneným šírením nepravdivých a klamlivých informácií o žalobcoch zamestnancom ministerstva spravodlivosti predložením zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní. V konaní sp. zn. 14C/114/2007 bola predmetná zápisnica o výsluchu svedka predložená do konania dňa 24.10.2011 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 21.10.2011. V konaní sp. zn. 11C/135/2011 bola rovnaká zápisnica predložená do konania dňa 16.02.2012 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 15.02.2012. Dňa 07.06.2012 bola Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručená sťažnosť žalobcu 1/ zo dňa 05.06.2012, ktorou žalobca namietal postup povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti v označených súdnych konaniach, spočívajúci v predložení predmetnej zápisnice o výsluchu svedka, čím podľa sťažovateľa (žalobca 1/) došlo k nenáležitej kriminalizácii a škandalizácii jeho osoby a neoprávnenému šíreniu predmetnej zápisnice s následkom ohrozenia práv sťažovateľa chránených podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného je zrejmé, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov a vzniku nemajetkovej ujmy malo dôjsť najneskôr v deň doručenia sťažnosti zo dňa 05.06.2012 ministerstvu (07.06.2012), tento deň je potrebné považovať za deň, kedy žalobcovia mohli uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy a od tohto dňa je potrebné počítať i trojročnú premlčaciu dobu v zmysle § 101 Občianskeho zákona. Premlčacia doba troch rokov uplynula dňa 07.06.2015. Keďže žalobcovia svoj nárok uplatnili na súde po prvýkrát podaním žaloby dňa 02.10.2017, teda po uplynutí premlčacej doby, nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčaný. Vzhľadom na túto skutočnosť žalovaný 1/ vzniesol námietku premlčania. Len na okraj poznamenal, že nárok žalobcov by bol premlčaný aj v prípade jeho posúdenia podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko v zmysle § 19 ods. 1 citovaného zákona by sa v takomto prípade uplatnila taktiež trojročná premlčacia doba, a to odo dňa, keď sa žalobcovia dozvedeli o vzniku škody následkom nesprávneho postupu - teda od momentu vedomosti žalobcu o predložení zápisnice o výsluchu svedka zamestnancom ministerstva v konaniach sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011, ktorý je nepochybne možné stanoviť najneskôr na deň podania sťažnosti na postup zamestnanca ministerstva zo dňa 05.06.2012. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný 1/ žiadal žalobu pre nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/, ako aj z dôvodu premlčania uplatneného nároku, v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobcovia v podaní zo dňa 09.04.2018, doručenom súdu dňa 13.04.2018, vyjadrili názor, že žalovaný 1/ sa riadne a včas v lehote stanovenej súdom nevyjadril k žalobnému návrhu, lehotu na vyjadrenie

zmeškal a z uvedeného dôvodu žiadali rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, ktorým by súd žalobcom priznal žalobcami uplatnený nárok v plnom rozsahu. Namietli, že z vyjadrenia žalovaného, ktoré bolo doručené žalobcom, nie je zrejmé, akým spôsobom bolo súdu doručené, nie je podpísané zástupcom žalovaného, a zároveň namietli aj dopísaný dátum na poverení zástupcu žalovaného.

5. K námietkam a k návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného 1/ tento uviedol, že na rozhodnutie rozsudkom pre zmeškanie nie sú splnené zákonné podmienky. Civilný sporový poriadok umožňuje strane urobiť písomné podanie adresované súdu v listinnej podobe, ako aj v elektronickej podobe. Žaloba spolu s uznesením súdu, ktorým bol žalovaný 1/ vyzvaný na vyjadrenie k žalobe v lehote 15 dní, mu bola doručená dňa 19.12.2017. Vyjadrenie žalovaného 1/ k žalobe zo dňa 02.01.2018 bolo súdu doručené v rovnaký deň, teda dňa 02.01.2018 - 14. deň od doručenia uznesenia na vyjadrenie, a to prostredníctvom aplikácie pre doručovanie elektronických podaní do elektronickej schránky súdu v elektronickej podobe opatrené autorizáciou podľa osobitného predpisu - kvalifikovaným elektronickým podpisom osoby oprávnenej konať vo veci v mene žalovaného (H.. K. J. podľa poverenia zo dňa 21.12.2017 doloženého ako príloha k vyjadreniu) na základe platného mandátneho certifikátu ako kvalifikovaného certifikátu pre elektronický podpis podľa § 8 zákona č. 272/2006 Z. z. o dôveryhodných službách (podľa oprávnenia zapísaného v zozname oprávnení podľa § 9 uvedeného zákona, vedenom Národným bezpečnostným úradom pod číslom XXXX). Na preukázanie doručenia vyjadrenia do elektronickej schránky priložil k podaniu doručenkú vygenerovanú v zmysle § 30 ods. 2 zákona č. 305/2013 Z. z. elektronickou podateľňou. Vlastnoručný podpis podania v listinnej podobe je pri elektronickej podobe podania nahradený kvalifikovaným elektronickým podpisom (prípadne kvalifikovanou elektronickou pečaťou). Túto skutočnosť reflektuje ustanovenie § 125 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého len podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe (samozrejme vlastnoručne podpísané). Z uvedeného je zrejmé, že vyjadrenie žalovaného 1/ zo dňa 02.01.2018, doručené toho istého dňa, do elektronickej schránky súdu v elektronickej podobe opatrené autorizáciou podľa osobitného predpisu, spĺňa všetky náležitosti riadne a včas podaného vyjadrenia k žalobe podľa § 167 CSP, ako i všeobecné náležitosti podania podľa § 127 ods. 1 CSP. Vo vzťahu k povereniu zo dňa 21.12.2017 ako listine osvedčujúcej oprávnenie príslušného zamestnanca ministerstva konať vo veci pred súdom v mene ministerstva žalovaný uviedol, že toto nevykazuje žiadne znaky zmätočnosti, neurčitosti alebo nezrozumiteľnosti. Z predmetného poverenia je zrejmé, kto poverenie udelil (ministerka spravodlivosti SR, ktorá v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov riadi a zodpovedá za činnosť ministerstva), komu (H.. K. J., štátny zamestnanec ministerstva spravodlivosti), v akej veci bolo udelené (zastupovanie ministerstva v konaní o zaplatenie odškodnenia vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/61/2017), je riadne datované a vlastnoručne podpísané tak osobou, ktorá poverenie udelila, ako aj osobou, ktorá ho prijala.

6. Pôvodne Okresný súd Bratislava I rozsudkom č. k. 12C/61/2017-99 zo dňa 12.11.2019 žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie štátu. Proti rozsudku podali žalobcovia odvolanie. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 4Co/55/2020-132 zo dňa 31.05.2021 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V rámci odôvodnenia uznesenia odvolací súd uviedol, že zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Žalobcovia síce svoje nároky na náhradu nemajetkovej ujmy podriaďujú pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. a ako žalovaného označili Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, avšak zo skutkového vymedzenia ich žaloby vyplýva, že ich nárok, ktorý odôvodňovali tým, že skutkové okolnosti opísané žalobcami v žalobe, od ktorých odvíjajú svoj nárok na odškodnenie - konanie povereného zamestnanca Ministerstva spravodlivosti SR ako zástupcu strany sporu v občianskoprávných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011 spočívajúce v predkladaní zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi 1/ ako dôkazu v týchto konaniach, nespádajú pod úpravu zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Každé podanie (vrátane žaloby) je súd povinný posudzovať podľa jeho obsahu (čl. 11 ods. 1, § 124 CSP), čo znamená, že označenie strán sporu nemusí byť zreteľne oddelené od ďalších častí žaloby, a preto pokiaľ ide o zjavný rozpor skutkových tvrdení s označením žalovaného a právne posúdenie žalobného návrhu-nároku žalobcov, je

namieste postup podľa § 129 ods. 1 CSP a vecou súdu vyzvať žalobcov na odstránenie tohto rozporu. Súd prvej inštancie takto nepostupoval, pričom sám v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že sa stotožnil s názorom žalovaného, že zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Keď súd prvej inštancie predtým, ako sa zaoberal otázkou vecnej pasívnej legitímácie žalovaného, pričom sám poukázal na rozpor medzi obsahom žalobného návrhu žalobcov a nesprávnym subsumovaním nároku žalobcov pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., a v dôsledku toho nesprávneho označenia žalovaného, nevyzval žalobcov v zmysle § 129 ods. 1 CSP na odstránenie tohto rozporu s náležitým poučením, znemožnil žalobcom 1/ a 2/ realizáciu ich procesných práv, ktoré im procesnoprávny predpis priznáva na účely ochrany ich práv a právom chránených záujmov, čím došlo k zásahu do podstaty ich základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

7. Súd prvej inštancie (Okresný súd Bratislava I) v intenciách odôvodnenia zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu uznesením č. k. 12C/61/2017-166 zo dňa 08.03.2023, vydaným vyšším súdnym úradníkom, vyzval žalobcov, aby jednoznačne označili žalovaného, t. j. subjekt, proti ktorému žaloba smeruje, nakoľko išlo o zjavný rozpor medzi obsahom žalobného návrhu a subsumovaním nároku žalobcov pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobcovia prostredníctvom podania, doručeného súdu dňa 17.04.2023, podali sťažnosť proti uzneseniu č. k. 12C/61/2017-166. Uvedli, že opakovane tvrdia, že sú obeťami konania Ministerstva spravodlivosti SR zneužitím práva, a teda jeho nesprávnym úradným postupom za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobu považovali za zrozumiteľnú, dôvodnú a zmysluplnú a žiadali jej vyhovieť. Napadnuté uznesenie považovali za zmätočné v úmysle vtaiahnuť žalobcov do mylných predstáv súdu na podklade účelového nesprávneho právneho posúdenia veci. V prípade žalobcov bol šéfom informácii zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR na podklade poverenia udeleného ministrom, čo je rozdiel od prípadu, kedy by ministerstvo bolo zastúpené treťou osobou - advokátom. Boli zneužitými citlivými informáciami, s ktorými Ministerstvo spravodlivosti SR, a teda štát neoprávnené nakladal a zneužil ich voči dotknutým žalobcom. Žalobcovia z opatrnosti navrhli rozšírenie žaloby o žalovaného 2/ - Ministerstvo spravodlivosti SR.

8. Súd prvej inštancie uznesením č. k. B1-12C/61/2017-173 zo dňa 24.11.2023 zamietol sťažnosť žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo dňa 08.03.2023 a zároveň pripustil vstup Ministerstva spravodlivosti SR do konania, ktorý ďalej v konaní vystupoval ako žalovaný 2/.

9. Žalovaný 2/ žiadal žalobu zamietnuť. Vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, keďže v konaní sp. zn. 14C/114/2007 bola zápisnica o výsluchu svedka predložená dňa 24.10.2011 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 21.10.2011. V konaní sp. zn. 11C/135/2011 bola rovnaká zápisnica predložená dňa 16.02.2012 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 15.02.2012. Dňa 07.06.2012 bola ministerstvu spravodlivosti doručená sťažnosť žalobcu 1/ zo dňa 05.06.2012, v ktorej žalobca namietal (sťažoval sa na) postup povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011, spočívajúci v predložení predmetnej zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní sp. zn. 5T 52/2009 v týchto konaniach, čím podľa sťažovateľa (žalobcu 1/ v tomto konaní) došlo k nenáležitej kriminalizácii a škandalizácii jeho osoby a neoprávnenému šíreniu predmetnej zápisnice s následkom ohrozenia práv sťažovateľa chránených § 11 Občianskeho zákonníka. Ak konaním povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti namietaným v tejto žalobe malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcov a vzniku nemajetkovej ujmy, najneskôr deň doručenia sťažnosti zo dňa 05.06.2012 ministerstvu, teda 07.06.2012, je potrebné považovať za deň, kedy žalobcovia mohli uplatniť svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy, a od tohto dňa je potrebné počítať i trojročnú premlčaciu dobu v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, pričom je nepochybné, že žalobcovia o nimi tvrdenom konaní zamestnanca ministerstva mali vedomosť už pred podaním predmetnej sťažnosti, a teda premlčacia doba v skutočnosti začala plynúť ešte skôr. Premlčacia doba troch rokov odo dňa 07.06.2012 uplynula dňa 07.06.2015. Keďže žalobcovia svoj nárok uplatnili na súde po prvýkrát podaním žaloby dňa 02.10.2017, teda po uplynutí premlčacej doby, a voči žalovanému 2/ dokonca až ich podaním zo dňa 12.04.2023, ktorým po prvýkrát navrhli rozšírenie okruhu žalovaných o žalovaného 2/, nárok žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je premlčaný. Bez významu je pre účel posúdenia vznesenej námietky premlčania spôsob i čas skončenia trestného konania sp. zn. 5T 52/2009, na ktorý žalobcovia poukazujú - k namietanému zásahu do osobnostných práv malo dôjsť konaním zamestnanca ministerstva spravodlivosti v iných konaniach, nie v tomto trestnom konaní, pričom informácia obsiahnutá v zápisnici o výsluchu svedka z tohto trestného konania, ktorú žalobcovia označujú v žalobe za nepravdivú (dlh žalobcov vo výške 5 miliónov Sk),

nebola vôbec predmetom trestného konania, preto jeho skončenie je vo vzťahu k pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdenia svedka uvedeného v predmetnej zápisnici bezpredmetným, a nie je pravdou, že by sa žalobcovia nemohli proti tomuto tvrdeniu brániť občiansko-právnu žalobou na ochranu osobnosti.

10. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení zo dňa 11.12.2023, doručenom súdu dňa 26.02.2024, uviedli, že rozšírenie žaloby o žalovaného 2/ na podklade tzv. usmernenia odvolacieho súdu neznamená automaticky oneskorené uplatnenie práva žalobcov na náhradu nemajetkovej ujmy každému zo žalobcov v sume po 10.000 Eur, keďže v prípade podania žaloby aplikáciou ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. aj na podklade výsledku trestného konania súd ako subjekt znalý práva koná priamo voči zodpovednému subjektu za neoprávnený zásah do osobnostných práv bez ohľadu na konanie žalobcov, pričom nie je oprávnený v žiadnej forme neprípustným naoktrojovaním či už priamo alebo nepriamo vnútiť žalobcom, resp. primäť žalobcov, aby rozšírili už podanú žalobu o ďalšieho žalovaného podľa §-u 11 a nasl. OZ, resp. na zmenu petitu podľa nekalých a nedobromyseľných predstáv súdu prvej inštancie, čo je aj tento prípad flagrantného porušenia princípu právnej istoty, legitímneho očakávania, porušenia princípu zdravého rozumu, o to viac, ak sa tu jedná o konanie o odškodnení žalobcami utrpenej nemajetkovej ujmy nesprávneho úradného postupu za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z. v dôsledku konania zamestnanca Ministerstva spravodlivosti SR zneužitím informácií nezákonne a úskočne získaných Ministerstvom spravodlivosti SR od vyšetrovateľov PPZ (na základe žiadosti MS SR) z v danom čase z tzv. „živého trestného spisu“.

11. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, a to: zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 31.01.2008, vyjadrenie MS SR v konaní sp. zn. 14C/114/2007 doručené súdu dňa 24.10.2011, prvá strana rozsudku KS v BA, sp. zn. 2To/135/2015, prvá strana vyjadrenia MS SR v konaní sp. zn. 11C/135/2011, doručeného súdu dňa 16.02.2012, žiadosť žalobcov o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, doručená MS SR dňa 08.03.2017, prvá strana rozsudku OS BA I, sp. zn. 11C/135/2011 zo dňa 16.09.2013, sťažnosť na Mgr. Ondruška doručená MS SR dňa 07.06.2012.

12. Konštatoval, že v konaní Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 14C/114/2007 (žalobca: VENUS PROJECT Slovakia s.r.o. c/a žalovaný: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR) bolo zo strany žalovaného dňa 24.10.2011 doručené súdu vyjadrenie, prílohu ktorého tvorila zápisnica o výsluchu svedka E.. H. F. zo dňa 31.01.2008 v trestnom konaní na Prezídiu PZ, Úradu boja proti korupcii. V konaní Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11C/135/2011 (žalobca: A.. O. H. c/a žalovaný: Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR) bolo zo strany žalovaného dňa 16.02.2012 doručené súdu vyjadrenie, prílohu ktorého podľa zhodného vyjadrenia strán rovnako tvorila zápisnica o výsluchu svedka zo dňa 31.01.2008.

Žalobcovia 1/ a 2/ dňa 08.03.2017 doručili Ministerstvu spravodlivosti SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10.000 Eur pre každého zo žalobcov z dôvodu šírenia zápisnice o výsluchu svedka povereným zamestnancom Ministerstva spravodlivosti SR H.. X. S. v konaniach Okresného súdu Bratislava I. Dňa 07.06.2012 žalobca 1/ doručil Ministerstvu spravodlivosti SR sťažnosť na zamestnanca Mgr. Norberta Ondrušku, ktorý v konaniach sp. zn. 14C/114/2007 a 11C/135/2011 neoprávnene šíril zápisnicu o výsluchu svedka E.. H. F. zo dňa 31.01.2008.

Žalobca 1/ (zároveň splnomocnený zástupca žalobkyne 2/) v priebehu konania uviedol, že v súlade s rozhodovacou praxou súdov, ako aj medzinárodných súdov, rozhodnutiami, ktorými je Slovenská republika viazaná, každý nezákonný zásah do základných práv a slobôd poškodenej osoby by mal byť v zásade odškodnený v súlade s čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny, pričom k odškodneniu možno pristúpiť až potom, ako je možné vec posúdiť ako celok, čiže čl. 35 ods. 1 Dohovoru. Z toho aj vyplýva nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý vznikol dotknutej osobe alebo osobám v súvislosti s trestným konaním, ktoré sa ukázalo nezákonné, je možno spoľahlivo uplatňovať až po právoplatnom skončení takéhoto konania na vnútroštátnej úrovni. P. S. zastupoval Slovenskú republiku v konaní sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011, pričom v konaní sp. zn. 11C/135/2011 prešlo aj Ústavným súdom SR, kde tento súd skonštatoval, že postupy Okresného súdu Bratislava I, Krajského súdu v Bratislave a Najvyššieho súdu SR boli v rozpore s dohovorom až právoplatným skončením. Teda, ak bola podaná sťažnosť smerujúca k Mgr. Ondruškovi listom zo dňa 05.06.2012, doručená Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 07.06.2012, tak túto sťažnosť nie je možné kvalifikovať ako uplatnenie nároku na odškodné v súlade s ust. § 15, 16, 17 zákona č. 514/2003 Z. z., jedná sa o sťažnosť, ako súčasť preventívneho prostriedku. To nie je uplatnenie nároku a prerokovanie odškodnenia, k tomuto mohlo dôjsť až po oslobodení spod obžaloby. Na základe rozsudku konečného súdu bolo možné uzatvoriť, že táto zápisnica bola získaná

nezákonne a hľadá sa na ňu ako na nezákonne získaný dôkaz. O to viac, že p. S. zastupoval Slovenskú republiku, resp. údajne poškodenú, v tomto prípade udavača v trestnej veci, Ministerstvo spravodlivosti SR vedelo, že je povinné sa zdržať akéhokoľvek vynášania informácií o prebiehajúcom trestnom konaní a ich sprístupňovania tretím osobám, pričom tento zákaz trval až do 21.04.2016. Konanie ministerstva nie je v žiadnom prípade možné považovať za výkon subjektívneho práva, čiže je to nutné hodnotiť ako exces. V zásade platí, že keďže došlo k porušeniu čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru, ergo do zásahu práv na súkromie žalobcov, do práva na ich pokojný rodinný a citový život, tak je tu dôkazné bremeno na žalovanom. V prípade, že súd sa s týmto právnym názorom nestotožňuje a zastáva právny názor, že žalobe nie je možné podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vyhovieť, tak poukázal na to, že súd pozná právo, a preto je potrebné prijať účinné opatrenia, aby táto žaloba, ktorá je dôvodná a zmysluplná, o to viac, že sa jednalo o opakované útoky do integrity žalobcov konaním ministerstva spravodlivosti tak, aby súd našiel riešenie, pretože nie je na mieste túto žalobu zamietnuť. V rámci záverečnej reči uviedol, že sa nestotožňuje s uplatnenou námietkou premlčania, v tomto prípade trojročná premlčacia doba neprihádza do úvahy. Vzhľadom na to považoval žalobu za dôvodnú a žiadal jej vyhovieť.

13. Žalovaní 1/ a 2/ považovali akékoľvek tvrdenia a vyjadrenia žalobcov vo vzťahu k dôvodnosti a priebehu trestného konania, prípadne postupu OČTK v tomto konaní za irelevantné. Vo vzťahu k namietanému zásahu do osobnostných práv žalobcov konaním zamestnanca MS SR mali za to, že aj odvolací súd v jeho zrušujúcom uznesení ustálil, že v prípade tohto konania zamestnanca nejde o výkon verejnej moci, preto tento nárok nie je možné subsumovať pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., čo vylučuje pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného 1/. Zároveň trvali na vznesenej námietke premlčania nároku podľa § 101 OZ, keďže už z doposiaľ predložených a vykonaných dôkazov, predovšetkým z odpovede na sťažnosť žalobcu zo dňa 05.06.2012 je zrejmé, že najneskôr k tomuto dňu žalobcovia mali vedomosť o nimi tvrdenom zásahu, keďže k nemu namietali, resp. podávali sťažnosť, avšak nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zdôvodnením takýmto zásahom si uplatnili až žalobou na súde prijatou dňa 02.10.2017, teda celkom zjavne po uplynutí trojročnej premlčacej doby pre jeho uplatnenie. Vo vzťahu k samotnej skutočnosti, ktorou malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcov, zdôraznili, že žalovaný 2/ mal postavenie poškodeného v trestnom konaní, zápisnicu mal k dispozícii legálnou cestou a túto nijakým spôsobom nepublikoval verejne alebo širšiemu okruhu osôb, ale iba v rámci procesnej obrany v súdnom konaní. Preto mal za to, že nie je splnený ako predpoklad prípadného neoprávneného zásahu a už vôbec nie je ničím preukázaná ujma na právach žalobcov, za ktorú by mala každému z nich patriť peňažná náhrada žalobou požadovanej sumy.

14. Po právnej stránke súd prvej inštancie vec posúdil podľa ustanovení § 1 písm. a/, § 2 písm. a/, § 3 ods., 1 písm. a/ a d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 11, § 13 ods. 1,2, § 101 Občianskeho zákonníka.

15. Uviedol, že žalobcovia svoj nárok vymedzili ako náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 10.000 Eur pre každého z nich na tom skutkovom základe, že zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR v konaniach Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011 predložil ako dôkaz zápisnicu o výsluchu svedka E.. H. F. zo dňa 31.01.2008 majúcu obsahovať nepravdivé tvrdenia o dlhu žalobcu 1/, čím malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcov. V označených konaniach vystupovala na strane žalovaného Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalobcovia uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy subsumovali pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom pôvodne žaloba smerovala iba proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimitácie štátu. V odôvodnení rozsudku uviedol, že zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci. V označených civilnoprávných konaniach štát vystupoval ako strana sporu, kedy má štát rovnaké procesné postavenie a z toho vyplývajúce práva a povinnosti, ako majú všetky ďalšie sporové strany. S uvedeným názorom sa stotožnil aj odvolací súd, ktorý v zrušujúcom uznesení č. k. 4Co/55/2020-132 uviedol, že zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.

16. Konštatoval, že v zmysle záverov uznesenia Ústavného súdu Českej a Slovenskej federatívnej republiky z 9. júna 1992 sp. zn. I. ÚS 191/92 „verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môže vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom na určenie, či aj iný subjekt koná ako orgán verejnej

moci, je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, alebo či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. Orgánom v právnom slova zmysle je právnická osoba, vykonávajúca svoju činnosť ako povinnosť alebo kompetenciu a je zriadená k trvalému a opakujúcemu sa výkonu činnosti“. Za výkon verejnej moci je nutné považovať rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Z legálnej definície výkonu verejnej moci tak možno vyvodiť záver, že úradným postupom orgánov verejnej moci je len taký postup, kedy príslušný orgán koná voči fyzickým a právnickým osobám navonok, pričom v rámci jeho vymedzených právomocí vydávaním právnych aktov vykonáva verejnú moc a prostredníctvom tohto výkonu realizuje funkcie štátu. Ministerstvo spravodlivosti SR vystupovalo v civilných sporových konaniach (sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011) ako orgán konajúci v mene štátu, t. j. ako strana sporu, kedy malo rovnaké procesné postavenie ako protistrana, a teda svojím konaním nere realizovalo výkon verejnej moci, výsledkom ktorého by bolo rozhodnutie o právach alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, ktoré by bolo vynútiteľné štátnou mocou. Keďže Ministerstvo spravodlivosti SR (orgán konajúci v mene štátu) ako strana sporu predložením dôkazu v súdnom konaní nevykonávalo verejnú moc, výsledkom ktorej by bolo vydanie štátom vynútiteľného rozhodnutia voči fyzickej alebo právnickej osobe, konaním ministerstva nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Uviedol, že v súdnych konaniach vykonáva verejnú moc jedine súd, a nie akýkoľvek iný orgán verejnej moci, ktorý vystupuje v súdnom konaní ako strana sporu s rovnakými právami a povinnosťami ako iný účastník, ktorý nie je orgánom verejnej moci. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že na nárok uplatnený žalobcami nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. Keďže Ministerstvo spravodlivosti SR prostredníctvom svojho zamestnanca pri predložení zápisnice o výsluchu svedka ako dôkazu v súdnych konaniach Okresného súdu Bratislava I (sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011) nevykonávalo verejnú moc, nie je daná pasívna vecná legitímácia štátu, a preto rozhodol, že žalobe vo vzťahu k Slovenskej republike (žalovanému 1/) nebolo možné vyhovieť. Žalobcovia uvádzali, že konaním zamestnanca Ministerstva spravodlivosti SR došlo k zásahu do ich výsostne osobnostných práv aj pred tretími osobami, bolo intenzívne zasiahnuté do ich práva na česť a dôstojnosť, do práva na pokojný stav, súkromie a pokojný rodinný život, čo malo za následok vyvolanie stavu utrpenia a poníženia. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu o nemožnosti aplikácie ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. na prejednávany prípad, podľa názoru súdu prvej inštancie je potrebné nárok žalobcov posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, v zmysle ktorých má fyzická osoba právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka).

17. Vo vzťahu k otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ súd prvej inštancie uviedol, že k zásahu do osobnostných práv žalobcov malo dôjsť konaním povereného zamestnanca žalovaného 2/, ktorý v rámci civilných súdnych konaní predložil listinný dôkaz - zápisnicu o výsluchu svedka z trestného konania vedeného proti žalobcovi 1/. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti neobsahujú osobitnú úpravu o zodpovednosti za zásah do osobnostných práv fyzických osôb. Pokiaľ zákon nejakú problematiku neupravuje, môže odkázať na podobné (analogické) použitie inej normy na daný prípad. Právna teória pripúšťa v občianskom práve analógiu zákona, aj keď tak zákon výslovne neustanovuje. Analogicky (§ 420 ods. 2 OZ), pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou na realizáciu činnosti tejto právnickej osoby, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo právnickou osobou. Vzhľadom na to, že H.. X. S. bol poverený na zastupovanie Ministerstva spravodlivosti SR v konaniach Okresného súdu Bratislava I, potom za splnenia ďalších zákonných predpokladov ako existencia zásahu spočívajúceho buď v porušení, alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, neoprávnenosť takého zásahu a príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmu, by práve žalovaný 2/ bol zodpovednostným subjektom za zásah do osobnostných práv žalobcov. Žalovaný 2/ však v konaní vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku. Súd prvej inštancie uviedol, že podstata premlčania spočíva v kvalifikovanom uplynutí času, v ktorom zo strany veriteľa nedošlo k vykonaniu jeho subjektívneho práva. V dôsledku tohto márneho uplynutia času vzniká dlžníkovi právo vzniesť pred súdom námietku premlčania a tým odmietnuť plnenie veriteľovi. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ako jeden z relatívne samostatných prostriedkov ochrany osobnosti fyzickej osoby, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť

alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo (rozsudok Najvyššieho súdu SR 27. novembra 2012 sp. zn. 2 Cdo 194/2011, R 58/2014). Žalobcovia považovali za zásah do ich osobnostných práv predloženie zápisnice o výsluchu svedka E. H. F. vyhotovenej v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi 1/ v civilných konaniach Okresného súdu Bratislava I. Premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy tak začala plynúť odo dňa, kedy k označenému zásahu do osobnostných práv došlo. Na uvedené nemá vplyv, či trestné konanie vedené voči žalobcovi 1/ bolo v rozhodnom čase právoplatne skončené, keďže za zásah do osobnostných práv bolo žalobcami označené predloženie zápisnice o výsluchu svedka v civilných konaniach Okresného súdu Bratislava I, a nie postup alebo rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v rámci trestného konania. V konaní so sp. zn. 14C/114/2007 bola zápisnica o výsluchu svedka doručená súdu dňa 24.10.2011. V uvedenom konaní na strane žalobcu vystupovala spoločnosť VENUS PROJECT Slovakia, s.r.o., IČO: 31 342 841, ktorej spoločníkom a konateľom bol žalobca 1/. V konaní sp. zn. 11C/135/2011 bola zápisnica súdu doručená dňa 16.02.2012. Všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po doručení zápisnice súdu. Žaloba bola podaná na súd až dňa 02.10.2017, t. j. po uplynutí premlčacej doby. Navyše návrh na pripustenie vstupu Ministerstva spravodlivosti SR (žalovaného 2/) ako zodpovednostného subjektu za prípadný zásah do osobnostných práv žalobcov bol doručený súdu až dňa 13.04.2023 (e-mailom), v listinnej podobe bol doplnený dňa 17.04.2023. Žalobcovia neopravili na výzvu súdu označenie žalovaného (v uznesení boli žalobcovia podrobne poučení z akých dôvodov a ako majú opravu vykonať), naopak zotrvávali na pôvodnom označení žalovaného ako Slovenskej republiky zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR a vstup samotného Ministerstva spravodlivosti SR ako ďalšieho subjektu na stranu žalovaného navrhli „s pocitom jemnej opatrnosti“. Navyše dňa 07.06.2012 bola žalovanému 2/ doručená sťažnosť žalobcu 1/ (datovaná dňa 05.06.2012) na zamestnanca H. X. S. z dôvodu predloženia zápisnice o výsluchu svedka v označených civilných súdnych konaniach. Teda najneskôr dňa 05.06.2012 mali žalobcovia vedomosť o konaní zamestnanca žalovaného 2/, ktoré označili za zásah do svojich osobnostných práv, t. j. keby aj súd počítal plynutie premlčacej doby od tohto dňa, aj tak súd konštatuje, že nárok bol na súde uplatnený po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Žalobcovia skutkové tvrdenia žalovanej strany ohľadom okolností rozhodujúcich pre začatie plynutia premlčacej doby nepopierali. Je však dôvodné predpokladať, že žalobcovia mali vedomosť o konaní zamestnanca žalovaného 2/ aj skôr, keďže v konaní sp. zn. 14C/114/2007 bola zápisnica o výsluchu svedka predložená dňa 24.10.2011, pričom ako strana sporu v tomto konaní vystupovala obchodná spoločnosť, ktorej bol žalobca 1/ konateľom a spoločníkom. Vzhľadom na to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bol na súde uplatnený po uplynutí premlčacej doby, súd prvej inštancie vyhodnotil námietku premlčania vznesenú v konaní ako dôvodnú.

18. Nad rámec súd prvej inštancie uviedol, že v civilných sporových konaniach za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Ministerstvo spravodlivosti SR konajúce v mene štátu vystupovalo v súdnom konaní ako žalovaný, pričom je právom strany predkladať v rámci svojej procesnej obrany aj listinné dôkazy. Do súdneho spisu má prístup len obmedzený počet ľudí (strany, ich zástupcovia, sudcovia, prípadne zamestnanci súdov), t. j. listinné dôkazy predložené v súdnych konaniach nie sú hromadne šírené medzi verejnosťou. Zápisnica o výsluchu svedka nebola vyhotovená žalovaným 2/, ale orgánmi činnými v trestnom konaní. Žalovaný 2/ zápisnicu získal zákonným spôsobom z dôvodu procesného postavenia poškodeného v predmetnom trestnom konaní. Predloženie tohto dôkazu v súdnom konaní žalovaným 2/ ako stranou sporu tak súd prvej inštancie nepovažoval za zásah spôsobilý porušiť alebo ohroziť osobnostné práva žalobcov. Ťažiskovým dôvodom zamietnutia žaloby vo vzťahu k žalovanému 2/ však zostáva premlčanie uplatneného nároku, preto je podľa súdu prvej inštancie bezpredmetné podrobnejšie sa zaoberať existenciou neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcov, vznikom ujmy na ich strane, resp. príčinnou súvislosťou medzi zásahom a ujmov.

19. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, vykonané dokazovanie a citované zákonné ustanovenia dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný 1/ ako štát nie je nositeľom povinnosti požadovanej v žalobe, a preto nie je v konaní pasívne vecne legitimovaným subjektom. Zodpovednostným subjektom za zásah do osobnostných práv žalobcov mohol byť za splnenia zákonných predpokladov žalovaný 2/, ktorý však v konaní vzniesol dôvodnú námietku premlčania. Na základe uvedeného súd vyhodnotil žalobu ako nedôvodnú, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

20. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že nevykonával dokazovanie výsluchom svedkov A. O. H., E. K. D., E. L. F. a H. X. S., na návrh žalobcov nepripojil spisy Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11C/135/2011 a 14C/114/2007, vyšetrovací spis v rámci trestného konania vedeného voči žalobcovi 1/, spis Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-4C/88/2010 a ani nezisťoval stav konania Ústavného súdu SR II. ÚS 124/2016. Keďže dôvodom zamietnutia žaloby bol nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ a vznesená námietka premlčania, navrhované dokazovanie by bolo nadbytočné a nehospodárne.

21. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods.1 CSP podľa pomeru jej úspechu vo veci s odôvodnením, že žalovaní 1/ a 2/ mali v konaní plný úspech, a preto by im prislúchal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, avšak keďže žalovaným žiadne trovy nevznikli, náhradu trov konania im nepriznal.

22. Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ z dôvodov podľa §-u 365 ods. 1 písm. a/, b/, c/, e/, f/ a písm. h/ CSP, čl. 2 ods. 2 CSP proti podľa nich opätovne flagrantne svojvoľnému, arbitrárne, nepresvedčivo a neracionálne, nekonzistentne odôvodnenému (absencia §§-u 220 ods. 2 CSP, čl. 2 ods. 2 , ods. 3 CSP) nie vecne správne nezákonnému a protiústavnému, špekulatívne vydanému zneužitím práva rozsudku, a to všetko bez splnenia zákonných podmienok s tým, že vo veci konala a rozhodovala nie nestranná a zaujatá sudkyňa Mgr. Michaela Janečková bez toho, aby aplikáciou rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR (čase JUDr. J. Baricová) a rozhodnutia ESLP vo veci J. p. Spojenému kráľovstvu bolo rozhodnuté o námietke nestrannosti vznesenej voči zákonnej sudkyňi a Mestskému súdu Bratislava IV, keďže takéto rozhodnutie nebolo doposiaľ účinne doručené k rukám žalobcu 1/ a žalobkyne 2/, ktorá je v časti konania na ochranu osobnosti vedenému po 21.12.2023 voči žalovanému 2/ nezastúpená žalobcom 1/, čo je dostatočne preukázané obsahom spisu. Žalobkyňa 2/ je zastúpená H. A. E. R. iba v časti konania na náhradu nemajetkovej ujmy 10.000 Eur voči žalovanej 1/ (SR v zastúpení MS SR) titulom nesprávneho úradného postupu Ministerstva spravodlivosti SR za účinnosti zák. č. 514/2003 Z. z..

Súd prvej inštancie a zákonná sudkyňa sa po arbitrárnom zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Bratislave z 31.5.2021 č. k. 4Co/55/2020-132 (doručený 23.08.2021) dôsledne nevysporiadali s tým, že aj jedným (v tomto prípade opakovanými zásahmi) zásahom zo strany Ministerstva spravodlivosti SR a jeho zamestnancom do základných práv a slobôd žalobcov mohlo dôjsť k neoprávneným zásahom odškodniteľným podľa zákona č. 514/2003 Z.z. a súbežne odškodniteľným aj podľa §-u 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo je nesporným aj z obsahu tvrdení žalobcov v žalobe, pričom odvolací krajský súd, ako aj súd prvej inštancie vinou neprípustnej (re)interpretácie prejavu vôle žalobcov a v dôsledku nemožného/ zakázaného naokrojovania bez náležitej a povinnej súčinnosti so žalobcami, a to aj aplikáciou ust. §-u 161 ods. 1, ods. 3 CSP v zjavnej snahe žalobu žalobcov voči Slovenskej republike zamietnuť, a to všetko bez riadneho prejednaní veci, vykonania dokazovania, odňatím žalobcom možnosti riadne konať pred súdom, porušením práva na spravodlivé súdne konania a odmietnutím spravodlivosti, porušením čl. 6 ods. 1 Dohovoru, porušením čl. 36 ods. 1 a ods. 3 Listiny, porušením čl. 46 ods. 1, 3 Ústavy SR, porušením práva žalobkyne 2/ na zákonného sudcu - porušením čl. 4 ods. 4 Listiny a čl. 38 ods. 1 Listiny sa ústavne konformne nevysporiadali, o to viac ak súd prvej inštancie po 21.12.2023 nekonal riadne so žalobkyňou 2/ (právne nezastúpenou v konaní na ochranu osobnosti), ktorú mestský súd ignoroval, nedoručoval jej vyjadrenia žalovanej 2 účinne do vlastných rúk, maril jej právo rovnosti zbraní a právo na kontradiktórne súdne konanie, pričom na pojednávanie dňa 02.07.2024, na ktorom súd rozhodol arbitrárnym rozsudkom (bez vypočutia žalobkyne 2/ k nároku uplatneného podľa §-u 11a nasl. Obč. zákonníka, bez výzvy na doplnenie žaloby voči žalovanému 2/, včítane jej riadneho odôvodnenia a návrhu petitu žaloby ju riadne listinne a ani elektronicky nepredvolal, hoci bol k tomu povinný. Bolo tak podľa žalobcov porušené právo žalobkyne 2/ byť vypočutý súdom k uplatnenému nároku voči žalovanému 2/.... a iné, o to viac, ak žalobkyňa 2/ je občiankou SR maďarskej národnosti - teda mal súd na toto pojednávanie tiež zabezpečiť tlmočníka.

Vytýkali súdu prvej inštancie, že v súlade s rozhodovacou praxou vyšších súdov, ústavného súdu a ESLP a v záujme ochrany práv slabšej strany dotknutej aktivitami Ministerstva spravodlivosti SR aj voči nej nevyvúčil (bez vyčkánia na návrh žalobkyne 2/) žalobu v časti uplatneného nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy na samostatné konanie, zmaril vedome vinou nie nezaujatej sudkyne právo žalobkyne 2/ za spravodlivé súdne konanie, pri zachovaní jej práva na rovnosť zbraní a kontradiktórne súdne konanie, do konania nepripojil ako dôkaz spis pôvodného Okresného súdu Bratislava I č. k. 4C/88/2010 - bolo povinnosťou súdu prvej inštancie návrhu na vykonanie dôkazu pripojením tohto spisu už z 18.01.2023 a následne z 17.04.2023 vyhovieť, a to všetko aj s akcentom na princíp právnej istoty (čl.

2 ods. 2 CSP), legitímneho očakávania, princíp predvídateľnosti rozhodnutia, princíp zdravého rozumu, a nie sa zákonnou sudkyňou zamerať na účelové trestanie žalobcov 1/ a 2/ za podanú kompenzačnú žalobu a podanie odvolania voči nezákonnému rozhodnutiu Okresného súdu Bratislava 1 vydávaním zjavne nezákonných uznesení o uložení žalobcom každému zaplatiť sumy 333 Eur za podanú žalobu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. (uznesenie č. k. B1-12C/61/2017-173 z 24.11.2023) a sumy 366 Eur za podané odvolanie (uznesenie č. k. B1-12C/61/2017-180 z 29.11.2023) s tým, že toto nezákonné konanie realizované zlomyseľnou zákonnou sudkyňou vyústili do vydania arbitrárneho uznesenia č. k. B1-12C/61/2017-247 z 1.08.2024 bez možnosti podania odvolania, doručené iba žalobcovi 1/ dňa 27.08.2024, nedoručené žalobkyni 2/ na škodu majetkových práv žalobcov 1/ a 2/. Tieto nezákonné uznesenia sa žiada odvolacím Krajským súdom Bratislava zrušiť titulom extrémneho excesu zneužitím práva súdom prvej inštancie a zákonnou sudkyňou nadužívaním práva a jeho ohýbaním v úmysle spôsobiť žalobcom majetkovú škodu, žalobcov diskriminovať a trestať za podanie kompenzačnej žaloby voči SR v zast. MS SR v celom rozsahu (vo všetkých ich výrokoch, vec vrátiť Mestskému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie a zákonné rozhodnutie, popr. vydaním záväzného pokynu Mestskému súdu Bratislava IV na vydanie opravných uznesení v zmysle §-u 224 CSP, zrušením povinností uložených nedobromyseľným súdom žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ zaplatiť súdu neexistentné súdne poplatky v sumách 333 Eur a 366 Eur, keďže vec je možné posúdiť aj tak, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ by bolo podané proti rozhodnutiam, proti ktorým odvolania nie sú prípustné, krajský súd by tieto odvolania mohol odmietnuť s poukazom na ust. §-u 386 písm. c) CSP.

Vo veci zákonnej sudkyne sa týmto podáva návrh na začatie disciplinárneho konania, o to viac, že sudkyňa sa na pojednávaní dňa 02.07.2024 nebezpečne a nedôstojne v prítomnosti tretej osoby (neúčastníka súdneho konania J. K. - viď. Zápisnica z pojednávania 1. strana) nebezpečne vyhrážala žalobcovi 1/ za jeho a jeho manželky - žalobkyne 2/ subjektívny právny názor (poznámka: za vyjadrenie subjektívneho právneho názoru nie je možné trestanie dokonca zneužitím práva) - realizáciu jeho práva na absolútnu ochranu práva na slobodu slova a slobodu prejavu uložením poriadkovej pokuty do výšky 500 Eur, resp. 2 000 Eur, čo žalobca 1/ vníma ako útok súdu a zákonnej sudkyne na slobodu slova a slobodu prejavu, teda ako útok na jeho práva chránené Ústavou SR, Dohovorom, Listinou - pozri aktuálna judikatúra ESLP voči Slovensku - vec bude žalobcami 1/ a 2/ postúpená po rozhodnutí odvolacieho súdu ESLP na ďalšie konanie, keďže tu postupom mestského súdu a zákonnej sudkyne došlo k flagrantnému porušeniu čl. 3 Dohovoru - neoprávnenému a ponižujúcemu zaobchádzaniu (za okolností súdnej veci a vyhrážania sa zákonnej sudkyne žalobcovi 1/ dňa 02.07.2024 vydávaním zjavne nezákonných uznesení o uložení žalobcom každému zaplatiť sumy 333 Eur za podanú žalobu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. (uznesenie č. k. B1-12C/61/2017-173 z 24.11.2023) a sumy 366 Eur za podané odvolanie (uznesenie č. k. B1-12C/61/2017-180 z 29.11.2023) s tým, že toto nezákonné konanie realizované zlomyseľnou zákonnou sudkyňou vyústili do vydania arbitrárneho uznesenia č. k. B1-12C/61/2017-247 z 1.08.2024 bez možnosti podania odvolania.

Po tomto nebezpečnom vyhrázaní sudkyňa nemohla byť v očiach žalobcu 1/ nie nezaujatá, nie nestranná, je tu zjavná neznášanlivosť sudkyne voči žalobcovi 1/ a žalobkyni 2/, teda vydaný rozsudok dňa 2.7.2024 je vydaný nie nestrannou a zaujatou sudkyňou, je teda nezákonný a protiústavný, riadne a presvedčivo neodôvodnený v súlade s ust. §-u 220 ods. 2 CSP- žiada sa žalobcami 1/ a 2/ odvolacím krajským súdom zrušiť, vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie zákonné konanie a spravodlivé rozhodnutie, s prípadným riadnym a presvedčivým odôvodnením odklonu od rozhodnutí súdov v tzv. obdobnej veci. Sudkyňa Mgr. M. Janečková pokračovala v nedobromyseľných útokoch voči žalobcom v zjavnom úmysle spôsobiť majetkovú škodu žalobcom - rozhodnutia vydávala nezákonne a to všetko bez možnosti podania odvolania voči nim, zašla až tak ďaleko, že ohýbaním práva sa žalobcovi 1/ nebezpečne vyhrážala.

Žalobcovia mali za to, že nimi uplatnený nárok nie je premlčaný a že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzvať ich k upresneniu žaloby, jej odôvodneniu aj s návrhom petitu v súlade s ust. § 129 CSP za súčasného uplatnenia osobitnej poučovacej povinnosti súdom, nesplnenie tejto povinnosti malo za následok zásah do podstaty základného práva na súdnu ochranu a práva žalobcov na spravodlivé súdne konanie s účinkami degenatio iustitiae (II.ÚS 675/2016), došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Napadnutý v poradí 2. arbitrárne odôvodnený rozsudok ako výsledok aj nesprávneho právneho posúdenia veci bez vykonania riadneho a ústavne konformného dokazovania.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko, z 9. decembra 1994, séria A,

č. 303-As. 12, § 29: Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 -B: Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997: Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze HI. US 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS115/03).

Podľa žalobcov súd prvej inštancie vec neprávne právne posúdil, odňal im možnosť riadne konať pred údom o uplatnenom nároku - viď bezbrehé formalistické a tendenčné tvrdenia okresného súdu obsiahnuté v arbitrárnom, nepresvedčivom odôvodnení rozsudku, ktoré v právnom štáte nemôžu požívať právnej ochrany súdom, keďže napadnutý rozsudok (po tomu predchádzajúcich nezákonných rozhodnutiach) v dôsledku prílišného formalizmu a tendenčnosti nie je súladný so zárukami, ktoré im poskytuje čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nie je súladný s elementárnymi princípmi spravodlivosti (rozhodovacia prax ESLP voči Slovensku).

Súd prvej inštancie zmaril riadne a včasné vykonanie dokazovania a objektivizácie žalobcami uplatnenej nemajetkovej ujmy za jednotlivé čiastkové úkony zo strany Ministerstva spravodlivosti SR prostredníctvom jeho zamestnanca riadeného ministrom spravodlivosti.

Poukázali na čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a uviedli, že v demokratickom a právnom štáte sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať základné práva a slobody a úlohou súdov je poskytovať im ochranu, resp. svojbytnú a špecifickú formu ochrany, ak ide o ústavný súd. Aj judikatúra štrasburských orgánov ochrany práv potvrdzuje, že čl. 6 dohovoru síce nenúti zmluvné štáty na vytváranie odvolacích alebo dovolacích (kasačných) súdov, avšak pokiaľ tieto jurisdikcie existujú, garancie ustanovené v čl. 6 dohovoru musia byť rešpektované hlavne tam, kde zaisťujú účastníkom konania účinné právo na prístup k súdom pre účely prerokovania ich práv (napr. rozhodnutie z 19. decembra 1997 vo veci Brualla Gómez de la Torre v. Španielsko, č. 26737/95, § 33 in fine). Európsky súd pre ľudské práva zdôrazňuje, že obmedzenie prístupu na súd nebude zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru vtedy, ak nebude sledovať legitímny cieľ a ak tu nebude existovať primeraný vzťah proporcionality medzi použitými prostriedkami a legitímnym účelom, ktorý má byť dosiahnutý (porov. vec Kreuz v. Poľsko z 19. júna 2001, č. 28249/95, § 55).

Uviedli, že podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Právny základ tohto nároku je zakotvený aj v čl. 1 ods. 1 ústavy, teda v princípoch materiálneho právneho štátu, ktorý musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov či za konanie, ktorým štátny orgán alebo orgán verejnej moci priamo zasahuje do základných práv a slobôd jednotlivca. Vo sfére regulácie následkov výkonu verejnej moci a deliktnej zodpovednosti štátu za spôsobenú nemajetkovú ujmu (škodu) je potrebné hľadať omnoho väčšiu spätosť s ústavným právom, ako to je pri iných druhoch súkromnej regulácie, a to preto, lebo táto oblasť regulácie rieši dôsledky vzťahu, v ktorom štát a jednotlivец vystupovali v nerovnom, t. i. vrchnostenskom postavení. Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. vydaného podľa čl. 46 ods. 4 ústavy je len stanoviť podmienky a podrobnosti realizácie, pokiaľ ide o obsah (už) ústavodarcom v čl. 46 ods. 3 ústavy zakotvených práv, teda podmienky a podrobnosti čisto procesnej povahy (nie materiálnoprávnej). V každom prípade je preto podľa žalobcov nevyhnutné dbať o to, aby fakticky nedošlo k vyprázdneniu dotknutého základného práva pri použití jeho zákonnej úpravy tak, ako k tomu došlo konaním a arbitrárnymi rozhodnutiami Mestského súdu Bratislava IV v réžii nie nestrannej a zaujatej sudkyne, ktorá sa neštitila pred treťou osobou (J. K.) nebezpečného a ponižujúceho sa vyhrážania sa žalobcovi 1/ za realizáciu jeho práva na absolútnu ochranu práva na slobodu slova a slobodu prejavu. Bolo ustálené, že tohto pred pojednávaním bez vedomia a súhlasu žalobcov 1/ a 2/ oboznámila so žalobou, čo v právnom štáte nie je možným, zakazuje sa. Menovaný bol následne žalobcom 1/ zastihnutý ako sa zúčastňuje na petržalskom súde pojednávaní pridelených sudkyň Mgr. M. Janečková, poznatky naznačujú, že jej „sudkyňa odmietla jeho neúčast' na pojednávaní na žiadosť žalobcu 1/.

Aplikáciou zákona o zodpovednosti štátu v prípadoch zodpovednosti štátu za škodu nesmie dôjsť priamo ani nepriamo k obmedzeniu rozsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy či k jeho zúženiu, alebo dokonca k jeho vylúčeniu, tak, ako k tomu došlo v tomto kompenzačnom konaní a rozhodnutiami Mestského súdu Bratislava IV (pôvodne Okresného súdu Bratislava I). Podľa zákona o zodpovednosti štátu je teda nutné kompenzovať všetku ujmu, ktorú by bolo možné podradiť pod čl. 46 ods. 3 ústavy, a nie naopak, tak ako to oddemonštroval Mestský súd Bratislava IV dňa 02.07.2024 za účasti nie

nestranej a zaujatej sudkyne, teda sudkyne konajúcej a rozhodujúcej po okamihu nebezpečného vyhrážania sa žalobcovi 1/ a potierania práva žalobcu 1/ a žalobcu 2/ na absolútnu slobodu slova a slobodu prejavu.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku o zamietnutí nárokov žalobcov na náhradu nemajetkovej škody 10.000 Eur každému, prevažne účelovo vzťahujú na to, že odvolateľ údajne nepreukázal výšku imateriálnej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť, ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom štátu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku mestského súdu nie je vôbec zjavné, prečo sa mestský súd (ktorý obštrukčným konaním v prospech žalovanej zneužitím práva zmaril riadne a včasné dokazovanie v otázke uplatnenej nemajetkovej ujmy aj domnieval, že tieto predpoklady zodpovednosti štátu neboli splnené, hoci bolo nutné tieto dve podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú štátom (škodu a príčinnú súvislosť) dôsledne rozlišovať. Teda mestský súd svoje rozhodnutie aj z 02.07.2024 (obdobne ako aj prvé nezákonné rozhodnutie) tendenčne a nekonzistentné odôvodnil v úmysle poškodiť dotknutých odvolateľov.

O odškodniteľnú ujmu (škodu) ide, ak nesprávnosť postupu príslušného orgánu, resp. vydanie nezákonného rozhodnutia mala dopad na nemajetkovú sféru žalujúceho odvolateľa, teda ak by nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu, resp. nesprávnemu úradnému postupu v činnosti orgánu verejnej moci za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., nedošlo by k žalobcami tvrdenej nemajetkovej ujme u odvolateľov. Myšlienkové pochody mestského súdu a zákonnej sudkyne trpia vadou, odporujú princípu „zdravého rozumu“ a princípom právneho štátu. V posudzovanom prípade mestský súd podľa žalobcov riadne a presvedčivo nezistil skutkový stav veci.

Aj pri objektívnej zodpovednosti štátu za škodu je nevyhnutým predpokladom jej vzniku príčinná súvislosť medzi právnou skutočnosťou, za ktorú štát zodpovedá (t. j. nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom), a vznikom nemajetkovej škody vo vzťahu príčiny a následku. Ministerstvo spravodlivosti SR zneužilo (aj tzv. citlivé) informácie z vyšetrovacieho spisu v tzv. živom konaní, čím neoprávnene zasiahlo do výsostne osobnostných práv dotknutých žalobcov, je tu objektívna zodpovednosť štátu na zaplatenie odškodniteľnej nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma, ktorej vznik účastník odôvodňuje riadne v žalobe je teda odškodniteľná, o to viac ak žalobca 1/ bol vystavený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu zo strany zákonnej sudkyne dňa 2.7.2024 za účasti tretej osoby Peter Roháček bez súhlasu žalobcu 1/.

Napadnuté rozhodnutie Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-12C/61/2017-238 z 02.07.2024 považovali žalobcovia z ústavnoprávneho pohľadu za deficitné aj z toho dôvodu, že mestský súd chybné neposudzoval jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu, lebo pokiaľ škoda nevznikne, nevznikne ani zodpovednosť za škodu, a preto je zbytočné preukazovať ešte aj príčinnú súvislosť. Súd prvej inštancie sa podľa nich dôsledne a ústavne konformne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie voči žalovanej 1/ a žalovanému 2/ a zároveň dospel k záverom, ktoré nie sú logicky odôvodnené; nevysporiadal sa s judikatúrou ESLP v obdobných veciach proti Slovensku ako aj s tým, že vo veci nebolo začaté účinné vyšetrovanie, porušil princíp právnej istoty, legitímneho očakávania a zdravého rozumu.

S poukazom na vyššie uvedené a tvrdené žalobcovia, obeť porušenia Dohovoru, porušenia práva na spravodlivé súdne konanie, obeť porušenia čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, porušenia čl. 36 ods. 1 a ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, obeť porušenia čl. 46 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Ústavy SR, obeť porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, obeť porušenia práva na zákonného, nezaujatého, nestranného sudcu podľa čl. 4 ods. 4 Listiny a čl. 38 ods. 1 Listiny dôvodne a zmysluplne žiadajú napadnutý opätovne flagrantne svojvoľný, nepresvedčivo a neracionálne, nekonzistentné odôvodnený nezákonný, nespravodlivý rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-12C/61/2017-238 z 02.07.2024 doručený 27.08.2024 iba žalobcovi 1 (nedoručený žalobkyni 2/ - žalobkyňa 2/ vo vzťahu k žalovanej 2/ po 21.12.2023 nesplnomocnila k zastupovaniu H. A. E. R., resp. advokáta, po 21.12.2023 vo vzťahu k výroku č. III. uznesenia B1-12C/61/2017-173 z 24.11.2023, mestský súd s ňou riadne nekonal, nedoručoval jej písomnosti, porušovaním práva rovnosti a práva na kontradiktórne súdne konanie súd nemal riadne ustálený okruh účastníkov konania, hoc bol k tomu povinný, čo malo za následok porušenie práva na spravodlivé súdne konania, ergo nemohol zaviazat' každého zo žalobcov uznesením č. k. B1-12C/61/2017-173 z 24.11.2023 k zaplateniu súdneho poplatku za žalobu v sume 333 Eur navyše takýto nárok je a bol by aj tak premlčaný (odvolanie a sťažnosť z 27.12.2023), doručené súdu prvej inštancie 02.01.2024-doposiaľ riadne nekonané a nerozhodnuté; nemohol uznesením z 29.11.2023 č. k. B1-12C/61/2017-180 zaviazat' každého zo žalobcov k zaplateniu súdneho poplatku v sume 366 Eur za podané odvolanie v konaní o žalobe podľa zák. č. 514/2003 Z. z., hoci tu mohla vzniknúť povinnosť iba na zaplatenie sumy 20 Eur, zrušiť v oboch jeho arbitrárných výrokoch, odvolateľom priznať trovy odvolacieho konania a právneho zastúpenia. Boli toho názoru,

že sudkyňa aj v čase vydania napadnutého rozsudku nebola voči žalobcom nestranná, je tu zjavná nenávisť sudkyne voči žalobcom. Pre vydanie rozsudku neboli splnené podmienky konania, súd nemal riadne ustálený predmet konania a účastníkov konania, je tu stále vinou nenáležitej (re)interpretácie a zakázaného naokrojovania absencia (návrhu) petitu voči žalovanej 2/, keďže súd nevyzval žalobcov v primeranej lehote postupom podľa §§-u 161 ods. 1, ods. 3 k doručeniu žalobného návrhu aj s petitom voči žalovanému 2/ (viď. výrok č. III. uznesenia na č. I. 173 spisu z 24.11.2023), teda k upresneniu žaloby voči žalovanému 2/, napadnutý rozsudok nie je riadne, presvedčivo, racionálne, konzistentne odôvodnený, odporuje vo svojej podstate ust. § 220 ods. 2 CSP (čomu odporujú aj vyššie citované arbitrárne uznesenia, ktorými bola žalobcom uložená každému povinnosť zaplatiť súdne poplatky za žalobu a odvolanie v sumách po 333 Eur a po 366 Eur, z čoho vyplýva, že Slovenská republika nie je právnym štátom, keď sa tu dáva prednosť aktivitám zlomyseľne konajúcej a rozhodujúcej, nebezpečne sa vyhrážajúcej sudkyne účastníkom konania na strane žalobcov), teda sa ho žiada odvolacím súdom zrušiť, aplikáciou tzv. Pintovho zákona priznať žalobcom odškodnenie nemajetkovej ujmy po 5.000 Eur, o čom súd prvej inštancie doposiaľ riadne nekonal a nerozhodol.

Žalobcovia ďalej žiadali priznať každému odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume každému po 5.000 Eur a zároveň odvolacím súdom zrušiť uznesenia Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-12C/61/2017-247 z 01.08.2024; č. k. B1-12C/61/2017-180 z 29.11.2023; č. k. B1-12C/61/2017-173 z 24.11.2023 vo výrokoch č. I., č. II., č. III. resp. vydať Mestskému súdu Bratislava IV záväzný pokyn na vydanie opravných uznesení v zmysle §-u 224 CSP k uzneseniam č. k. B1-12C/61/2017-247 z 01.08.2024; č. k. B1-12C/61/2017-180 z 29.11.2023; doručené mestskému súdu dňa 02.01.2024, ktoré odvolaciemu súdu bolo zatajené, o sťažnosti žalobcov z 12.04.2023, doručenej Okresnému súdu Bratislava I dňa 17.04.2023 nebolo doposiaľ riadne, presvedčivo a ústavne konformne rozhodnuté, uznesenie č. k. B1-12C/61/2017-173 nie je riadne a presvedčivo odôvodnené, odporuje ust. §-u 220 ods. 2 CSP.

Žalobcovia tiež žiadali, aby Krajský súd Bratislava zakázal sudkyňi Mgr. M. Janečková po vrátení veci Mestskému súdu Bratislava IV na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci konať a rozhodovať titulom jej zjavnej zaujatosti a zlomyseľnosti vydávaním zjavne nezákonných rozhodnutí, uložil jej povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcom za jej útoky voči ich majetku vedomým vydávaním nezákonných uznesení č. k. B1-12C/61/2017-247 z 01.08.2024; č. k. B1-12C/61/2017-180 z 29.11.2023; č. k. B1-12C/61/2017-173 z 24.11.2023 zneužitím práva, za neľudské a ponižujúce zaobchádzanie a nebezpečné vyhrážanie sa žalobcovi 1/ dňa 02.07.2024 smerujúce k obmedzeniu práva na slobodu slova a slobodu prejavu žalobcu 1/ v konaní vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod č. k. B1-12C/61/2017, sprístupnenie informácií o konaní občanovi J. K..

23. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 378, § 380 ods. 1 CSP) a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť ani znova zopakovať (§ 385 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

24. Žalobcovia svoj nárok vymedzili ako náhradu nemajetkovej ujmy v rozsahu 10.000 Eur pre každého z nich na tom skutkovom základe, že zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR v konaniach Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011 predložil ako dôkaz zápisnicu o výsluchu svedka E.. H. F. zo dňa 31.01.2008, majúcu obsahovať nepravdivé tvrdenia o dlhu žalobcu 1/, čím malo dôjsť k zásahu do osobnostných práv žalobcov. V označených konaniach vystupovala na strane žalovaného Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR. Žalobcovia uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy subsumovali pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom pôvodne žaloba smerovala len proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR.

25. Súd prvej inštancie v ďalšom konaní správne postupoval, keď v intenciách odvolacieho súdu uznesením č. k. 12C/61/2017-166 zo dňa 08.03.2023, vydaným vyšším súdnym úradníkom, vyzval žalobcov, aby jednoznačne označili žalovaného, t. j. subjekt, proti ktorému žaloba smeruje, nakoľko išlo o zjavný rozpor medzi obsahom žaloby, jej skutkového vymedzenia, a subsumovaním nároku žalobcov pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobcovia prostredníctvom podania doručeného súdu dňa 17.04.2023 podali sťažnosť proti uzneseniu č. k. 12C/61/2017-166. Uvedli, že opakovane tvrdia, že sú obeťami konania Ministerstva spravodlivosti SR zneužitím práva, a teda jeho nesprávnym úradným postupom za účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobu považovali za zrozumiteľnú, dôvodnú a zmysluplnú a žiadali jej vyhovieť. Uvedli, že v prípade žalobcov bol širitelom informácii zamestnanec

Ministerstva spravodlivosti SR na podklade poverenia udeleného ministrom, čo je rozdiel od prípadu, kedy by ministerstvo bolo zastúpené treťou osobou - advokátom. Boli zneužitú citlivé informácie, s ktorými Ministerstvo spravodlivosti SR, a teda štát neoprávnene nakladal a zneužil ich voči dotknutým žalobcom. Žalobcovia z opatrnosti navrhli rozšírenie žaloby o žalovaného 2/ - Ministerstvo spravodlivosti SR. Súd prvej inštancie uznesením č. k. B1-12C/61/2017-173 zo dňa 24.11.2023 zamietol sťažnosť žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka zo dňa 08.03.2023 a zároveň pripustil vstup Ministerstva spravodlivosti SR do konania, ktorý ďalej v konaní vystupoval ako žalovaný 2/.

26. Vo vzťahu k namietanému zásahu do osobnostných práv žalobcov konaním zamestnanca MS SR nejde o výkon verejnej moci, preto tento nárok nie je možné subsumovať pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., čo vylučuje pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného 1/. Zastupovanie štátu v sporových konaniach pred súdmi nie je výkonom verejnej moci v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. Za výkon verejnej moci je nutné považovať rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb. Z legálnej definície výkonu verejnej moci tak možno vyvodiť záver, že úradným postupom orgánov verejnej moci je len taký postup, kedy príslušný orgán koná voči fyzickým a právnickým osobám navonok, pričom v rámci jeho vymedzených právomocí vydávaním právnych aktov vykonáva verejnú moc a prostredníctvom tohto výkonu realizuje funkcie štátu.

27. Ministerstvo spravodlivosti SR vystupovalo v civilných sporových konaniach (sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011) ako orgán konajúci v mene štátu, t. j. ako strana sporu, kedy malo rovnaké procesné postavenie ako protistrana, a teda svojím konaním nerealizovalo výkon verejnej moci, výsledkom ktorého by bolo rozhodnutie o právach alebo povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, ktoré by bolo vynúiteľné štátnou mocou. Keďže Ministerstvo spravodlivosti SR (orgán konajúci v mene štátu) ako strana sporu predložením dôkazu v súdnom konaní nevykonávalo verejnú moc, výsledkom ktorej by bolo vydanie štátom vynúiteľného rozhodnutia voči fyzickej alebo právnickej osobe, konaním ministerstva nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Na nárok uplatnený žalobcami nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. Ministerstvo spravodlivosti SR prostredníctvom svojho zamestnanca pri predložení zápisnice o výsluchu svedka ako dôkazu v súdnych konaniach Okresného súdu Bratislava I (sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011) nevykonávalo verejnú moc, preto nie je daná pasívna vecná legitímácia štátu -žalovaného 1/, čo odvolací súd konštatoval už aj vo svojom predchádzajúcom uznesení č. k. 4Co/55/2020-132.

28. Odvolacia námietka žalobcov, že rozsudok Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-12C/61/2017-238 z 02.07.2024 bol doručený 27.08.2024 iba žalobcovi 1/ a nebol doručený žalobkyňi 2/, ktorá vo vzťahu k žalovanej 2/ po 21.12.2023 nesplnomocnila k zastupovaniu H.. A.. E. R., resp. advokáta, po 21.12.2023 vo vzťahu k výroku č. III. uznesenia B1-12C/61/2017-173 z 24.11.2023, mestský súd s ňou riadne nekonal, nedoručoval jej písomnosti, porušovaním práva rovnosti a práva na kontradiktórne súdne konanie súd prvej inštancie nemal riadne ustálený okruh účastníkov konania, že ohľadom žalobkyne 2/ nevytlúčil (bez vyčkania na návrh žalobkyne 2/) žalobu v časti uplatneného nároku na odškodnenie nemajetkovej ujmy na samostatné konanie, zmaril vedome vinou nie nezaujatej sudkyne právo žalobkyne 2/ za spravodlivé súdne konanie, čo malo za následok porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, nebola dôvodná.

Podľa § 89 ods. 1 CSP strana sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Zástupcom môže byť fyzická osoba, ktorá je spôsobilá na právne úkony, ako aj právnická osoba. Právne úkony zástupcu sú prejavy jeho vôle, ale právne následky (práva a povinnosti) vznikajú priamo tej osobe, ktorá je zastupovaná, pokiaľ zástupca koná v rozsahu udeleného plnomocenstva. Udelenie splnomocnenia je možné len písomne, a to v listinnej podobe alebo elektronickej podobe a zastupovanie na základe udeleného splnomocnenia zaniká jeho vypovedaním. V danom prípade žalobkyňa 2/ udelila plnomocnenstvo na jej zastupovanie v konaní žalobcovi 1/ pre celé konanie, ktorému doručovanie bolo účinné aj vo vzťahu k žalobkyňi 2/, a k vypovedaniu tohto plnomocenstva udeleného žalobkyňou 2/ žalobcovi 1/ nedošlo.

29. V konaní sp. zn. 14C/114/2007 bola zápisnica o výsluchu svedka predložená dňa 24.10.2011 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 21.10.2011. V konaní sp. zn. 11C/135/2011 bola rovnaká zápisnica predložená dňa 16.02.2012 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 15.02.2012. Dňa 07.06.2012 bola ministerstvu spravodlivosti doručená sťažnosť žalobcu 1/ zo dňa 05.06.2012, v ktorej žalobca namietal (sťažoval sa) na postup povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti v konaniach vedených na

Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011 spočívajúci v predložení predmetnej zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní sp. zn. 5T 52/2009 v týchto konaniach, čím podľa sťažovateľa (žalobcu 1/ v tomto konaní) došlo k nenáležitej kriminalizácii a škandalizácii jeho osoby a neoprávnenému šíreniu predmetnej zápisnice s následkom ohrozenia práv sťažovateľa chránených § 11 Občianskeho zákonníka. Keďže H.. X. S. bol poverený na zastupovanie Ministerstva spravodlivosti SR v konaniach Okresného súdu Bratislava I, potom za splnenia ďalších zákonných predpokladov ako existencia zásahu spočívajúceho buď v porušení, alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v jej fyzickej a morálnej integrite, neoprávnenosť takého zásahu a príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmu, by práve žalovaný 2/ bol zodpovednostným subjektom za zásah do osobnostných práv žalobcov. Existenciu uvedených predpokladov však nebolo potrebné skúmať, nakoľko vzhľadom na žalovaným 2/ vznesenú námietku premlčania sa súd zaoberá predovšetkým otázkou premlčania žalobcom uplatneného nároku. Túto súd prvej inštancie správne vyhodnotil a dospel k správne záveru o premlčaní nároku žalobcov.

Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. Žalobcovia považovali za zásah do ich osobnostných práv predloženie zápisnice o výsluchu svedka E.. H. F. vyhotovenej v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi 1/ v civilných konaniach Okresného súdu Bratislava I. Premlčacia doba na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy tak začala plynúť odo dňa, kedy k označenému zásahu do osobnostných práv došlo. V konaní sp. zn. 14C/114/2007 bola zápisnica o výsluchu svedka predložená dňa 24.10.2011 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 21.10.2011. V konaní sp. zn. 11C 135/2011 bola rovnaká zápisnica predložená dňa 16.02.2012 ako príloha k vyjadreniu zo dňa 15.02.2012. Dňa 07.06.2012 bola ministerstvu spravodlivosti doručená sťažnosť žalobcu 1/ zo dňa 05.06.2012, v ktorej žalobca namietal (sťažoval sa na) postup povereného zamestnanca ministerstva spravodlivosti v konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011 spočívajúci v predložení predmetnej zápisnice o výsluchu svedka v trestnom konaní sp. zn. 5T 52/2009 v týchto konaniach, čím podľa sťažovateľa (žalobcu 1/ v tomto konaní) došlo k nenáležitej kriminalizácii a škandalizácii jeho osoby a neoprávnenému šíreniu predmetnej zápisnice s následkom ohrozenia práv sťažovateľa chránených § 11 Občianskeho zákonníka. Všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po doručení zápisnice súdu. Žaloba bola podaná na súd až dňa 02.10.2017, t. j. po uplynutí premlčacej doby. Navyše návrh na pripustenie vstupu Ministerstva spravodlivosti SR (žalovaného 2/) ako zodpovednostného subjektu za prípadný zásah do osobnostných práv žalobcov bol doručený súdu až dňa 13.04.2023 (e-mailom), v listinnej podobe bol doplnený dňa 17.04.2023.

Vzhľadom na premlčanie nároku žalobcov voči žalovanému 2/, ktorý by bol nebyť nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného 1/, premlčaný aj voči žalovanému 1/, súd prvej inštancie aj z tohto dôvodu správne žalobu žalobcov 1/ a 2/ zamietol. Z dôvodu premlčania nároku už nebolo potrebné vykonávať ohľadom žalobcami uplatneného nároku ďalšie dokazovanie, preto aj v tomto smere nebola odvolacia námietka žalobcov dôvodná.

30. K argumentácii žalobcov, že žiadali priznať každému odškodnenie nemajetkovej ujmy v sume každému po 5.000 Eur, odvolací súd udáva, že na pojednávaní dňa 2.7.2024 na otázku súdu, či žiadosť o priznanie odškodnenia nemajetkovej ujmy každému zo žalobcov po 5.000 eur za porušenie čl. 3,4, 6 ods. 1 CSP titulom extrémne dlhého konania a diskriminácie, ktorá bola uvedená v podaní žalobcov z 11.12.2023, má súd považovať za návrh a zmenu žaloby, žalobca 1/ uviedol, že nejde o návrh žaloby v pravom zmysle, a v odvolacom konaní rozšírenie žaloby ani zmena žaloby nie je prípustná (§ 371 CSP).

31. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou žalobcov, že vec prejednávajúca sudkyňa konala voči nim nezaujato, poukazujúc na jej procesný postup v konaní, a pokiaľ žalobca 1/ tvrdil, že sa mu na pojednávaní konanom dňa 2.7.2024 nebezpečne vyhrážala, z obsahu Zápisnice po pojednávaní zo dňa 2.7.2024 vyplýva, že vec prejednávajúca sudkyňa žalobcu 1/ len poučila v zmysle § 105 ods. 1 písm. e/ a ods. 3 CSP o tom, že „v prípade opakovaných urážlivých podaní, napr., že zákonná sudkyňa musí byť psychicky chorá, mu môže byť uložená poriadková pokuta do výšky 500 eur, resp. 2.000 eur“ a tieto urážlivé podania aj z obsahu spisu vyplývajú.

Nemožno akceptovať, aby účastníci konania a ich zástupcovia útočili vulgárnymi alebo nepodloženými výroky na osoby sudcov len preto, že majú výhrady voči ich postupu v konaní (nález Ústavného súdu Českej republiky z 19. januára 2016, sp. zn. I. ÚS 750/15).

32. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovaným 1/ a 2/, úspešným v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko im v tomto konaní žiadne trovy nevznikli.

34. Napadnutým uznesením č. k. B1-12C/61/2017-173 zo dňa 24.11.2023 súd prvej inštancie uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 12C/61/2017-106 zo dňa 16.12.2019 zmenil tak, že uložil žalobcovi 1/, aby zaplatil doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 333 Eur a žalobkyni 2/, aby zaplatila doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 333 Eur, do troch dní od právoplatnosti uznesenia (I. výrok). Sťažnosť žalobcov 1/ a 2/ proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I č. k. 12C/61/2017-166 zo dňa 08.03.2023 zamietol (II. výrok). Pripustil, aby do konania pristúpil ďalší subjekt na stranu žalovaného, a to Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, ktorý bude v konaní vystupovať ako žalovaný 2/.

35. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 02.10.2017 sa žalobcovia domáhali od žalovaného zaplata sumy 10.000 Eur žalobcovi 1/ a 10.000 Eur žalobkyni 2/ titulom nemajetkovej ujmy. Svoj nárok odôvodnili tým, že svojvoľnými aktivitami Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky prostredníctvom jeho zamestnanca malo byť zasiahnuté do ich osobnostných práv. Neoprávnený zásah mal spočívať v tom, že v občianskoprávných konaniach vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C/114/2007 a sp. zn. 11C/135/2011 poverený zamestnanec Ministerstva spravodlivosti SR predložil ako dôkaz zápisnicu o výsluchu svedka v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi 1/. Žalobcovia 1/ a 2/ mali za to, že na uplatnený nárok je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Za žalobu zaplatili súdny poplatok vo výške 20 Eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov. Súd (pôvodne Okresný súd Bratislava I) rozsudkom č. k. 12C/61/2017-99 zo dňa 12.11.2019 žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie štátu, keďže dospel k záveru, že nárok žalobcov je potrebné posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti. Žalobcom bol následne uznesením č. k. 12C/61/2017-106 zo dňa 16.12.2019, vydaným vyšším súdnym úradníkom, dovrubovaný súdny poplatok za žalobu vo výške 666 Eur podľa položky 7b písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov. Vyšší súdny úradník zaviazal žalobcov na zaplataenie doplatku solidárne vo výške 666 Eur, toto uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 12C/61/2017-106 zo dňa 16.12.2019 vydané vyšším súdnym úradníkom po podaní sťažnosti žalobcov 1/ a 2/ zmenil tak, že uložil žalobcovi 1/, aby zaplatil doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 333 Eur a žalobkyni 2/, aby zaplatila doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 333 Eur, teda zaviazal na zaplataenie súdneho poplatku každého zvlášť vo výške 333 Eur a nie solidárne vo výške 666 Eur.

36. Súd prvej inštancie následne uznesením č. k. 12C/61/2017-166 zo dňa 08.03.2023, vydaným vyšším súdnym úradníkom, vyzval žalobcov, aby jednoznačne označili žalovaného, t. j. subjekt, proti ktorému žaloba smeruje, nakoľko ide o zjavný rozpor medzi obsahom žalobného návrhu a subsumovaním nároku žalobcov pod ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobcovia podali uvedenému uzneseniu č. k. 12C/61/2017-166 sťažnosť a z opatrnosti navrhli rozšírenie žaloby o žalovaného 2/ - Ministerstvo spravodlivosti SR.

37. Čo sa týka sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka č. k. 12C/61/2017-166 zo dňa 08.03.2023, túto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú a navyše podanú oneskorene. Napadnuté uznesenie bolo doručené žalobcovi 1/, ktorý je zároveň aj splnomocneným zástupcom žalobkyne 2/, dňa 29.03.2023. Posledným dňom na podanie sťažnosti bol 13.04.2023, ktorý nepripadol na sobotu alebo deň pracovného pokoja. Podľa podacej pečiatky bola sťažnosť podaná na pošte až dňa 14.04.2023. Z uvedeného dôvodu súd sťažnosť zamietol.

38. K III. výroku napadnutého uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia neopravili označenie žalovaného v zmysle uznesenia, č. k. 12C/61/2017-166. Vzhľadom na to, že žalobcovia naďalej trvali na tom, že na uplatnený nárok majú byť aplikované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., zotrvali aj na pôvodnom označení žalovaného ako štátu, v mene ktorého má konať Ministerstvo spravodlivosti SR a zároveň z opatrnosti navrhli, aby súd pripustil vstup Ministerstva spravodlivosti do konania, pričom bude vystupovať ako žalovaný 2/. Keďže žalobcovia 1/ a 2/ navrhli pristúpenie Ministerstva spravodlivosti SR

do konania na žalovanú stranu, teda nebol potrebný súhlas ministerstva, súd prvej inštancie v zmysle § 79 ods. 1 CSP návrhu vyhovel.

39. Proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava IV č. k. B1-12C/61/2017-173 zo dňa 24.11.2023 podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/ považujúc ho za nespravodlivé zneužívajúce ich práva, o čom svedčí aj zneužitie práva nepripustením možnosti podania odvolania. Napriek tomu podaným odvolaním žiadali napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výrokoch I., II. a III. ako nezákonné a nespravodlivé zrušiť.

40. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec z hľadiska ust. § 355 a § 357 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti napadnutému uzneseniu je potrebné odmietnuť, nakoľko bolo podané proti uzneseniu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa.

41. Podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

42. Podľa § 355 ods. 2 Civilného sporového poriadku proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

43. Podľa § 357 Civilného sporového poriadku odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

44. Vzhľadom k tomu, že proti výrokom I., II. a III. napadnutého uznesenia odvolanie nie je prípustné, odvolací súd odvolanie žalobcov 1/a 2/ ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné podľa § 386 písm. c/ CSP odmietol.

45. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).